

VINT ANYS D'AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS

1909

Número 47, març de 1999

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

Maragall, el president de tothom

CAAT

SUMARI

ACTUALITAT	3-5	Primàries: Catalunya diu sí a Pasqual Maragall com a candidat del canvi
ACTUALITAT	6-7	Piqué té comptes pendents amb Hisenda i s'amaga davant les evidències
ACTUALITAT	9	Una Oficina Tècnica de la Diputació de Barcelona treballa per la igualtat dona-home
ACTUALITAT	10	Se celebra en Terrassa una nova jornada del Pla Estratégic
CONGRÉS I SENAT	11	L'història d'una subordinació Teresa Cunillera
PARLAMENT	12-13	La polèmica sobre les residències geriàtriques a Barcelona, l'última malifeta de Comas Joan Ferran
MÓN LOCAL	14-15	L'alcalde Joan Clos s'entrevista amb el primer ministre francès, Lionel Jospin
MÓN LOCAL	16-17	La Catalunya moderna, oberta i solidària dels municipis governats pel PSC Jordi Navarro
EUROPA	18	Els socialistes contrarestem la postura dels populars sobre immigració Anjo Valentí Javier Sánchez
INTERNACIONAL	19	El pueblo kurdo, la moneda de cambio para derribar a Sadam Husein Francesc Lausín
ACTUALITAT	21	Maité Arqué recibe el apoyo de Badalona en una multitudinaria cena-miting

MARÇ 1999
NÚMERO 47

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Fotografia: Pepa Álvarez

Producció: Jordi Serra

Correccions: Montse Pallarès

Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B.:B-37.364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

Serra en el Consell Nacional: "Pujol está agotado como gobernante"

► Narcís Serra señaló que las primarias son la primera victoria sobre Pujol.

El Consell Nacional del pasado 19 de marzo proclamó a Pasqual Maragall como candidato a la presidencia de la Generalitat así como a los cabeza de lista de muchos municipios, algunos de los cuales celebraron también sus primarias coincidiendo con las de las autonómicas. Narcís Serra, en su intervención, aseguró que Jordi Pujol está agotado como gobernante, y que las primarias han supuesto su primera derrota. El primer secretario del PSC volvió a apelar a la movilización del partido de

cara a los próximos procesos electorales y pospuso para después de las elecciones municipales la discusión sobre la forma concreta de la coalición ciudadana que el PSC encabezará en las autonómicas. A propósito de éstas, se aprobó el manifiesto que servirá de marco para la elaboración de los programas de gobierno del PSC en cada ayuntamiento, y que recoge también la alianza entre el PSC y los independentes que se agruparán en la nueva coalición Progrés Municipal de Catalunya.

Escola d'Hivern del PSC a Tarragona

► X. Sabaté, Pasqual Maragall i Josep Maria Carbonell.

El dies 13 i 14 de març es va celebrar a l'hotel Imperial Tarraco de Tarragona la tradicional Escola d'Hivern del PSC, que sota el títol d'"Una nova manera de governar per al segle XXI" va estar dirigida especialment als candidats del partit a les properes eleccions municipals. En total es van celebrar deu conferències, i van participar 32 ponents i més d'un centenar de companyes i companys.

Primàries: Catalunya diu sí a Pasqual Maragall com a candidat del canvi

Uns 60.000 ciutadans i ciutadanes de Catalunya han proclamat Pasqual Maragall com a candidat del canvi a la Presidència de la Generalitat de Catalunya. Aquest és el resultat de les eleccions primàries que el PSC va convocar els passats 5 i 6 de març, en un acte d'obertura molt significatiu que segueix la línia encetada fa temps i que ha permès una resposta de participació molt positiva.

Per si algú tenia cap dubte, el passat dissabte 6 de març es va dissipar qualsevol mena de desconfiança sobre la voluntat de canvi del poble de Catalunya. Pasqual Maragall ja té el senyal que volia. Ni els entrecabells antidemocràtics que van provar de posar els cabdells del nostre oponent van deslluir una jornada que va marcar una nova fita en la història política recent del nostre país.

Més de 31.000 votants d'aquestes primàries ni són afiliats al PSC ni consten com a simpatitzants enregistrats al cens del partit

En conjunt, més de 15.000 afiliats del PSC, més de 13.000 simpatitzants enregistrats i més de 31.000 ciutadans i ciutadanes que encara no eren militants ni simpatitzants van participar a les eleccions primàries i van posar de manifest que aquest procediment és útil i que troba una molt bona acollida per part de la ciutadania. Carrers, places, cantonades, col·legis i centres cívics de tot Catalunya es van omplir de gent que volia donar un suport explícit a Pasqual Maragall. Des d'ara tenim 60.000 activistes de la campanya del canvi. Si cadascuna d'aquestes persones aconsegueix el vot de 25 electors tenim guanyades les eleccions. Necessitem, tal com va dir Maragall al Consell Nacional, entre 1'2 i 1'4 milions de vots a les autonò-

► Cada cop hi ha més gent que dona suport a Maragall.

► Pasqual Maragall.

► Maragall i Narcís Serra.

miques per batre l'adversari. Maragall va certificar que aquestes primàries han demostrat que "aquest país està perdent la por" a un govern que ha convertit aquest país en una mena de "democràcia vigilada", on molta gent ha callat massa coses per por de les repressàlies. Amb el nou govern que vindrà "s'ha acabat el cofoisme fàcil, el paternalisme, el control" va dir Maragall. Per això, vol ser el president d'una Generalitat "ni convergent, ni socialista, sinó de tots els ciutadans de Catalunya".

Maragall: "No volem una Generalitat socialista. El que volem és la Generalitat de Catalunya, la de tots els catalans"

La possibilitat de guanyar és cada cop més a prop. Els ciutadans volen el canvi i l'enorme èxit de les primàries així ho ha ratificat. Les eleccions, a la tardor, serà el quart gran cop polític que rebrà Pujol en el que va d'any. El primer va ser aconseguir que no avancés els comicis. El segon ha vingut de la gran mobilització ciutadana que ha suposat les primàries. El tercer serà el gran resultat que obtindrem els socialistes en les eleccions municipals del 13 de juny. El quart serà el triomf de la candidatura pel canvi que lidera Pasqual Maragall en les eleccions al Parlament de Catalunya.

En definitiva, els resultats de les eleccions primàries han permès posar de relleu el desig de participació que comparteix una majoria ciutadana. A la vegada, les prop de setanta plataformes de suport que actuen per tot el territori de Catalunya són una altra manifestació d'aquesta voluntat de canvi. Quan a la premsa local de diverses poblacions es publiquen manifestos amb centenars de firmes, i els signants exposen els seus noms sense cap temor, vol dir que alguna cosa important es mou al país: l'hegemonia s'ha acabat i els ciutadans prenen la paraula. La taca d'oli s'extén dia a dia, les iniciatives a la societat es multipliquen, el canvi es respira a Catalunya.

► Festa a l'Hivernacle.

► Pasqual va ser obsequiat amb un pastís a Sarrià.

► Una concorreguda mesa al Portal de l'Àngel.

► Serra, Maragall i Nadal.

► Acte de presentació de la campanya "Postals pel canvi".

► Maragall, passejant per Barcelona el dia de les primàries, es va aturar un moment per comprar caramels.

Fotos pel canvi

"Fotos pel canvi" és el nom amb què comença des d'ara una nova possibilitat de participar a la campanya a favor del canvi. Es tracta d'una acció senzilla que permetrà oferir un retrat força complet d'aquelles qüestions que segons l'opinió dels ciutadans reclamin una actuació del govern nou.

Es convoca a fer una fotografia on s'observi clarament alguna cosa que ha de canviar, sigui perquè no s'hi ha actuat en els últims vint anys o sigui perquè s'hi ha actuat de manera ineficaç. Amb el conjunt de les fotografies rebudes es disposarà d'un recull d'imatges de la Catalunya que ha de canviar. Se'n farà una selecció per organitzar una exposició itinerant. A la convocatòria "Fotos pel canvi" hi són convidats els fotogràfs professionals i tothom que vulgui expressar amb una imatge significativa el sentit general del canvi que ara convé a Catalunya. Les fotos s'han d'enviar al local de campanya (c/. Consell de Cent, 323 baixos-08007 Barcelona).

Donaciones para la campaña

Ya lo anunció Pasqual Maragall en el Hivernacle de la Ciutadella el día después de las primarias. Las campañas electorales cuestan dinero. El candidato ha pedido a los ciudadanos que colaboren económicamente en la campaña. Con la suma de muchas contribuciones tendremos los recursos necesarios para hacer que la campaña del cambio llegue a todos los rincones de Catalunya.

Puedes hacer tu aportación en:

Entidad 2013 (Caixa de Catalunya)
Oficina 0500
DC 14 número de cuenta corriente
0213188466

Piqué té comptes pendants amb Hisenda i s'amaga davant les evidències

El PP i CiU van salvar el ministre d'una comissió d'investigació sobre la seva gestió davant Indústria. Cada cop hi ha més proves d'irregularitats del ministre al capdavant del seu departament. Contràriament al que deia quan era a l'oposició, Aznar s'estima més amagar la veritat.

El Partit Popular i Convergència i Unió han tornat a encobrir la gestió al capdavant d'Indústria del ministre Piqué. El president del Govern ha oblidat les seves promeses electorals i ha tornat a impedir que es creés una comissió d'investigació per posar una mica de llum a la llarga llista de casos foscos i molt polèmics que acumula l'actual portaveu del govern. Una llarga llista que ja és una clara evidència que Josep Piqué va ingressar desorbitades quantitats econòmiques no justificades.

Ja hi ha una clara evidència que Josep Piqué va ingressar desorbitades quantitats econòmiques no justificades

Fins i tot ell mateix ha reconegut les relacions entre l'empresa Loreto Consulting, en què figuren ell i la seva dona com a propietaris, i l'empresa Ercros, que va presidir fins ser nomenat ministre l'any 1996. Josep Piqué ha defraudat uns 1.300 milions de pessetes i ha utilitzat la seva empresa patrimonial per facturar a Ercros suculentos minuts, englobar el patrimoni mobiliari personal, comprar i vendre accions i pagar els menys impostos possibles.

Ni el ministre Piqué ni Loreto Consulting han declarat cap de les operacions comercials que van mantenir amb l'empresa Ercros. No surten els 115 milions que aquesta empresa va pagar a Loreto Consulting per uns pretesos estudis, ni les 550.000 accions d'Ercros que Josep Piqué va adquirir al seu nom. No

► Amaga alguna cosa Josep Piqué a la maleta?

surten ni les accions ni els diners que hauria obtingut si les hagués venut. El ministre Piqué va afirmar que l'endemà de ser nomenat ministre va vendre aquestes accions, tot i que la Comissió Nacional del Mercat de Valors no té cap registre que s'hagi produït. El portaveu del govern no només ha pogut cometre frau sinó que també ha mentit.

Tots els grups parlamentaris menys el PP i CiU, inclòs el PNB, van enumerar al Congrés dels Diputats i un per un tots els casos polèmics de la gestió de Josep Piqué com a ministre d'Indústria des de l'any 1996. Però la comissió d'investigació va ser rebutjada gràcies als vots dels seus antics amics de Convergència i

Unió tot i reconèixer que en la seva gestió apareixen llums i ombres.

José María Aznar sembla haver oblidat ara les promeses de transparència i claredat amb què es va omplir la boca mil i una vegades quan era a l'oposició. Ara impedeix que s'investiguin les moltes denúncies que hi ha sobre el ministre Piqué. Denúncies sobre ajuts a empreses vinculades a càrrecs i persones properes al PP; denúncies sobre subvencions milionàries i injustificables a una població feu del Partit Popular; denúncies per la cancel·lació del crèdit d'Ercros, empresa que va presidir Piqué fins al 1996; i una llarga llista de casos, un dels quals ha arribat ja als jutjats.

Viaje al centro...de la corrupción

En poco más de tres años de ejercicio del poder desde la más alta instancia ejecutiva del Estado los casos de corrupción y nepotismo que salpican a cargos del PP aumentan de forma geométrica. El propio presidente Aznar se encuentra directamente implicado en el cobro de comisiones ilegales a cambio de licitaciones de obras cuando era presidente de la Junta de Castilla-León. El mapa de la corrupción, que ha elaborado el PSOE a partir de las informaciones aparecidas en la prensa, abarca toda la geografía ibérica y todas las formas posibles de violentar el Estado de derecho, incluyendo las coacciones y las agresiones físicas, como ha ocurrido en Tenerife. En todo este recorrido por las tropelías de los que se reclamaban como restauradores de la ética política encontramos un poco de todo: el caciquismo gallego más rancio, los tejemanejes urbanísticos de un concejal del Ayuntamiento de Madrid que ya lo había sido durante el franquismo, impresentables alcaldes como el ovetense Gabino de Lorenzo o reconocidos corruptos como el ex-presidente balear Gabriel Cañellas. Lo peor es que el presidente del gobierno, frente a tal aluvión de evidencias, quiera escudarse en las responsabilidades de otros para escurrir el bulto propio.

Aznar sembla haver oblidat ara les promeses de transparència i claredat amb què es va omplir la boca quan era a l'oposició

Promeses no complicades

Sembla que tot això no és motiu suficient perquè el president del Govern compleixi el que van prometre ell i el seu partit en el programa electoral de 1996 sobre la regulació de les comissions d'investigació. El programa diu textualment sobre aquestes comissions que "la seva creació no dependrà de l'exclusiva voluntat de la majoria". Fins i tot José María Aznar va posar com a exemple la comunitat de Castilla i Lleó, on durant la seva presidència una reforma del reglament va permetre que les minories creessin comissions d'investigació.

Un altre cop no han complert les seves promeses. Un altre cop volen tancar el que ja no es pot tancar, els molts escàndols de la gestió del flamant nou membre de la nova executiva del Partit Popular i portaveu del govern, la personificació d'aquest gir al centre que no és res més que maquillatge. Sembla, però, que no els ha sortit gaire bé, perquè Josep Piqué no és només una cara amable sinó també l'exemple més clar de l'amiguisme, el frau i la mala gestió que practica el Partit Popular.

Un a un, tots els casos

.Cas Ercros. Josep Piqué és investigat pel jutge conjuntament amb altres set persones per alçament de béns en aquesta empresa de la qual va ser president.

.Loreto Consulting. Acusació d'haver pagat, quan era president d'Ercros, 115 milions de pessetes a l'empresa Loreto Consulting, propietat d'ell i de la seva dona.

.Crèdit d'Ercros. Piqué va acceptar, quan ja era ministre d'Indústria, la cancel·lació per 1.100 milions de pessetes d'un crèdit de 8.500 milions que ICO havia concedit a l'empresa l'any 1994 quan ell n'era president.

.La Carolina. Aquesta població governada pel senador del PP Ramón Palacios ha rebut el 25% dels projectes subvencionats pel ministre d'Indústria. Des del grup socialista s'acusa que aquesta actuació ha perjudicat altres zones industrials deprimides.

► Pujol i Aznar, els padrins polítics de Piqué.

.Hullera Vasco-leonesa. Denúncia d'irregularitats en les subvencions de l'any 1996 per quasi 1.700 milions de pessetes.

.Pérez Villar. Ajusts dels fons miners a l'empresa Ura Motor, de l'exconseller de Castilla i Lleó Miguel Pérez Villar, condemnat per prevaricació.

.Endesa. Devolució a la companyia elèctrica de més de 1.000 milions de pessetes que estaven dipositades a Indústria per reindustrialitzar la comarca d'Andorra, a Terol.

.Pacte amb les elèctriques. Autorització a les companyies elèctriques perquè cobressin 1,3 bilions de pessetes en concepte d'ajuts de transició a la competència.

Josep Piqué va comprar mitjançant Loreto Consulting 550.000 accions d'Ercros el febrer de 1996

.Compra d'accions d'Ercros. Josep Piqué va comprar mitjançant Loreto Consulting 550.000 accions d'Ercros el febrer de 1996. Però ni les accions ni els beneficis de la seva venda apareixen en cap balanç de l'empresa patrimonial del ministre. Si s'afegeixen els 115 milions que Ercros va pagar a Loreto Consulting i que tampoc apareixen enlloc, el frau pot ascendir a 1.300 milions de pessetes.

Olga Madrid

La nueva tanda de primarias municipales ratifica a muchos alcaldes como candidatos

Coincidiendo con las primarias de las autonómicas, los municipios de más de 20.000 habitantes, y otros de menor población, que no habían elegido todavía a su cabeza de lista para las municipales tuvieron ocasión de hacerlo. En Cornellà, el alcalde y secretario de organización del PSC Josep Montilla consiguió 1220 votos a su favor. De ellos 890 fueron simpatizantes (94% a favor), ya fuera censados o no censados, y 330 militantes (99%).

► Josep Montilla.

En Gavà de 536 votantes únicamente 20 lo hicieron en blanco. Acudieron a apoyar al alcalde Dídac Pestaña 323 nuevos simpatizantes, 120 militantes y 93 simpatizantes registrados. En Sant Joan Despí 798 de 826 votantes renovaron su confianza en el primer edil, Eduard Alonso, destacando la cifra de 512 no inscritos que votaron por 106 militantes y 208 simpatizantes no registrados.

En Figueres el alcalde Joan Armangué recibió un 95% de votos de los militantes y el 96% de los 234 simpatizantes que votaron. Manuel Royes, en Terrassa, obtuvo un respaldo del 99% tanto de afiliados (votaron 331) como de simpatizantes (830). En el Barcelonés, la alcaldesa de Santa Coloma, Manuela de Madre recibió el apoyo del 99% de las casi 2.000 personas que emitieron sufragio, al igual que su homólogo en Sant Adrià, Jesús María Canga (hubo más de 700 votantes). En Manresa, Jordi Valls, alcalde, fue apoyado por el 99% de los 119 militantes que votaron y por el 98% de los 654 simpatizantes.

Estos son nuestros candidatos

Federació I. Comarques gironines.

Figueres: Joan Armangué.
Roses: Salvi Jacomet.
L'Escaló: Rafael Bruguera.
Llança: Francesc Fàbrega.
Cadaqués: Esteve Molina.
Portbou: Jacinto Díaz.
Sant Pere Pescador: Salvador Comas.

Port de la Selva: Josep Paltré.
Vilabertran: Josep Maria Vergés.
Palau-Saverdera: Felip Corradó.
Vilamalla: Joan Caballé.
Sant Miquel de Fluvià: Lluís Serra.

Darnius: Rosa Busquets.
Fortià: Joan Via.
Colera: Josep Surribas.
El Far de l'Empordà: Genís Subirós.

Port de Molins: Florenci Fernández.
Torroella de Fluvià: Pere Moradell.
Biure d'Empordà: Jesús Llauró.
Sant Feliu de Guíxols: Antoni Juanols.

Begur: Santi López.
Crullers-Monells: Josep Maria Ros.
Ullà: Jaume Casanovas.
La Tallada de l'Empordà: Narcís Gibrat.

Ullastret: Josep Angula.
Puigcerdà: Miquel Serra.
Santa Pau: Alfred Saragat.
Les Preses: Daniel Terradellas.

Sales de Llierca: Miquel Palomeras.
Cassà de la Selva: Joan Martín.
Sarrià de Ter: Josep Turbau.
Quart: Pere Cabarrocas.

Vilablareix: Llorenç Muñoz.
Ripoll: Jaume Camps.
Camprodon: Esteve Pujol.
Ogassa: Miquel Vilalta.

Lloret de Mar: Josep Sala.
Angles: Josep Maria Feliu.
Tossa de Mar: Pilar Mundet.
Maçanet de la Selva: Fernando Vidal.

Breda: Gabi Cotano.
Riells i Viabrea: Genaro Bombón.
Riudarenes: Jordi Gironès.
Massanes: Joan Duran.

Sant Jordi Desvalls: Josep Palou.
Blanes: Josep Marijó.
Federació III Vallès Oriental.
Canovelles: Francesc Martí.

La Llagosta: José Luis López.
Parets: Joan Seguer.
Montornès del Vallès: Josep Maria Ruiz.
Cardener: Cristina Viader.

Sant Celoni: Joan Castaño.
La Garriga: Francesc Viñas.
Montmeló: Manuel Ramal.
La Roca del Vallès: Salvador Illa.

Santa Maria de Palautordera: Joan Mayneris.
Llinars del Vallès: Antonio Calvo.
Sant Fost de Campsentelles: Gloria Duarte.
Aiguafreda: Francesc Bujón.

Bigues i Riells: Josep Maria Carrasco.
Sant Antoni Vilamajor: Alfons Navarro.
L'Ametlla del Vallès: Jordi Ponsa.
Canovés i Samalús: Loretó Romero.

Castelló: Joan Surinach.
Gualba: Miquel Solà.
Les Franqueses del Vallès: Rosa Clavell.
Sant Pere de Vilatorrada: Amparo Rodríguez.

Santa Maria de Martorelles: José Andrés Vallés.
Llíça d'Anoia: Antonio Díez.

Caldes de Montbui: Montserrat Domènech.

Martorelles: Santiago Martín.
Federació IV Vallès Oest.
Terrassa: Manuel Royes.

Rubí: Josep Antoni Pombo.
Viladecavalls: Francisco García.
Castellbispol: Antoni Duran.
Ullastrell: Xavier Rodellar.

Vic: Carles Canongia.
Federació V Barcelonès Nord.
Sant Adrià del Besòs: Jesús María Canga.

Santa Coloma de Gramanet: Manuela de Madre.
Montgat: Pere de José Hermens.
Tiana: Ferran Vallespín.

Federació VIII Baix Llobregat.
Sant Andreu de la Barca: Enric Llorca.
Palafre: Francesc García.
Esparraguera: Joan Serra.

Vallirana: Pedro Meroño.
Corbera de Llobregat: Pere Alegri.
Abrera: Félix Chico.
Sant Esteve Sesrovires: Joan Galeerín.

La Palma de Cervelló: Pedro Ardo.
Cornellà de Llobregat: Josep Montilla.
Gavà: Dídac Pestaña.
Sant Joan Despí: Eduard Alonso.

Sant Feliu de Llobregat: Juan Antonio Vázquez.
Federació XI Bages-Berguedà-Solsonès.
Manresa: Jordi Valls.
Cardener: Maria Àngels Gassó.

Castellbell i el Vilar: Isidre Badia.
Navarres: Albert Brunet.
Navàs: Josep Maria Santiveri.
El Pont de Vilomari: Evaristo de la Torre.

Sallent: Lluís Giménez.
Santpedor: Josep Santumans.
Sant Joan de Vilatorrada: Ezequiel Marriner.
Sant Salvador de Guardiola: José Real.

Sant Vicenç de Castellet: Joan Montsech.
Súria: Antoni Julián.
Monistrol de Montserrat: Antoni Mendoza.
Castellgalí: Cristófol Moreno.

Moia: Alfons Mascardó.
Mura: Martí Perich.
Sant Fruitós de Bages: Baromeu Ayala.
Avinyó: Jordi Muntada.

Bagla: Ignasi Camps.
Borredà: Joan Romà.
Castell de l'Areny: Pere Subirana.
Cercs: Marias Galera.

L'Espunyola: Marias Serrano.
Gironella: Joan Torras.
Guardiola de Berguedà: Ignasi Costa.
Gosselt: Josep Tomas.

Montclar: Josepina Cudina.
Olivella: Judith Cabrerias.
Poig-reig: Ramon Solà.
Sant Jaume de Frontanyà: Joan Montcusi.

Vilada: Carme Cirera.
La Pobla de Lillet: Joan Casanova.
Sant Julià de Cerdanyola: Joan Solé.
Federació XII Anoia.

Misquet: Teresa Estruch.
Cabrera d'Igualada: Salutària Montegudo.
Piera: Francesc Jorba.
Capellades: Josep Valls.

Odena: Francisco Gussido.
Vidanova del Camí: Joan Vich.
La Llacuna: Josep Estanyol.
Els Hostalets de Pierola: Sebastià Sorolla.

Santa Margarida de Montbui: Teodoro Romero.

Una Oficina Tècnica de la Diputació de Barcelona treballa per la igualtat dona-home

El passat dia 28 de febrer la Diputació de Barcelona va aprovar per unanimitat, en el Ple de la Corporació, el Pla Integral per a la Igualtat d'Oportunitats. El Pla de Mandat del 1996 constituïa la Comissió Interdepartamental de la Dona presidida per la Diputada M. Teresa Arqué i el 1997 des de Presidència s'obria l'Oficina Tècnica del Pla d'Igualtat. Durant aquests dos anys s'ha estat elaborant un Pla que defineix la voluntat de la Diputació: "Impulsar estratègies que promoguin l'avenç social de les dones, mitjançant la cooperació amb els ajuntaments. Amb una òptica interdepartamental, participativa i de compromís institucional". Ha estat molt important el procés d'elaboració perquè incorpora el "mainstreaming" tal com recomana la CE, que significa la incorporació de la variable de gènere en el si de totes les programacions i alhora que aquestes programacions siguin elaborades des d'una perspectiva transversal, interàrees, que siguin fruit de

l'aprofitament d'iniciatives i recursos conjunts de les diferents àrees de referència.

La creació de l'Oficina va ser aprovada per unanimitat al ple de la Diputació de Barcelona

És per això que s'ha treballat en comissions que han fet propostes conjuntes. L'objectiu d'aquest Pla és doble. L'objectiu intern és el que comença a treballar-se en el moment que s'inicia l'elaboració del Pla, que és el de transformació interna de la pròpia corporació: incorporació de la variable de gènere en totes les àrees i programacions juntament amb l'aprenentatge de la transversalitat de les programacions i de les àrees. I un objectiu extern: ser marc de referència per als ajuntaments de la província en la seva implantació de plans d'igualtat i, per tant,

► Rosa Maria Fernández.

el reflex de les diferents àrees de la Diputació amb les corresponents àrees municipals que trobaran una resposta nova; i la incorporació de la perspectiva de gènere en totes les polítiques, recursos i suports en què la Diputació aparegui.

Rosa Maria Fernández i Sausa
Cap de l'Oficina Tècnica del Pla
d'Igualtat de la Diputació de Barcelona

Carmen Alborch presentó en Barcelona su nuevo libro: "Solos"

El jueves 11 de marzo, en un acto organizado por la Federació de Dones per la Igualtat, la ex-ministra de Cultura Carmen Alborch presentó su libro "Solos", una reflexión sobre la mujer independiente que se está convirtiendo en todo un éxito de ventas.

Se celebra una jornada de debat sobre la violència contra les dones

► En el centre, Francesca Martín, secretària de la Dona del PSC.

"La violència contra les dones, té solucions?" va ser el títol d'aquesta jornada de debat que va aplegar prop d'un centenar de persones el dissabte 20 de febrer a la seu central del carrer Nicaragua. L'activitat, impulsada per la Secretaria de la Dona, es va estructurar a l'entorn de dues taules, que van comptar amb la presència d'Ana Rubio (professora de Dret), Elisenda Castells (psicòloga), Amor del Álamo (presidenta de Dones per la Igualtat del Baix Llobregat), Cristina Anglada (fiscal), Montserrat Comas (jutgessa), Núria Milà (advocada) i Maria Teresa Fernández de la Vega (ex secretària d'Estat de Justícia). Francesca Martín, Secretària de la Dona del PSC, va presentar la jornada.

Solidaritat i Cooperació hizo una conferencia sobre el caso Pinochet

Fabiola Letelier, abogada chilena y defensora de los derechos humanos, visitó el martes 26 de enero la sede central del PSC para dar una conferencia sobre los procedimientos abiertos contra el ex-dictador chileno Augusto Pinochet. Presentada por Lúcia Santos, secretaria de Cooperación y Solidaridad del PSC, Letelier explicó el enorme apoyo que entre el pueblo chileno tiene la causa abierta por la justicia española contra Pinochet.

Pasqual Maragall clausura la Conferencia Nacional de Sanidad

► Pasqual Maragall y Carme Figueras.

La Conferencia Nacional de Sanidad del PSC, que tuvo lugar el sábado 27 de febrero en la calle Nicaragua, certificó la cada vez más agudizada mala gestión que el gobierno de CiU hace en la sanidad pública catalana. Se constató que cada vez existe más inquietud en la sociedad por el deterioro de los servicios y los intentos privatizadores de la sanidad pública. Los socialistas, en cambio, sí tenemos un proyecto alternativo para solucionar la carencias y mejorar nuestro sistema público de salud, tal como muy bien señaló Pasqual Maragall en la clausura de la Conferencia.

Se celebra en Terrassa una nueva jornada del Pla Estratègic

El pasado viernes 22 de enero se celebró en el Vapor Universitari de Terrassa la Jornada Territorial sobre la Región de Barcelona dentro del proyecto de "Bases para un Plan Estratégico de Catalunya" que impulsa el PSC. Esta jornada se añade a las ya realizadas o previstas en los diversos ámbitos sectoriales o territoriales. El documento presentado era el resultado del trabajo de la comisión territorial de la Región de Barcelona, presidida por Joaquim Clusa, y que llegó a la conclusión de que el objetivo estratégico principal para esta región se resumía en "asegurar la mejora del bienestar social en términos de renta, empleo y cohesión, desarrollando a su vez las potencialidades específicas del área de Barcelona y mejo-

► J. Menéndez, P. Maragall y M. Royes.

rando la calidad de los servicios. Además de Clusa, actuaron como ponentes Joan Trullén, Josep A. Acebillo, Montse Tura y Oriol Nel.lo. Manuel Royes intervino en la apertura y Pasqual Maragall lo hizo al final.

La Gent Gran del PSC reflexiona sobre sus problemas

► Narcís Serra va presentar la jornada.

El pasado día 9 d'enero se celebró una jornada de trabajo en la sede central con el objetivo de reunir y poder recoger el parecer de los compañeros militantes o simpatizantes que componen el sector de la Gent Gran. Esta jornada es fruto de la actividad que ha desarrollado el grupo de trabajo compuesto por compañeros de la sectorial de Bienestar Social y de la Gent Gran, que las preparó y las organizó, como principio de un nuevo trabajo político para desarrollar la sectorial. La participación fue de 265 personas de casi todas las federaciones del partido, que

convivieron durante nueve horas con buen humor. Las conclusiones de esta jornada se pueden resumir en tres grandes temas: evitar la exclusión social que padece la Gent Gran y fomentar vías de participación; garantizar y mejorar la atención en los servicios públicos, que no tienen en cuenta la realidad de la Gent Gran; y trabajar para dignificar y garantizar las pensiones, juntamente con la calidad de vida.

Grup de Treball: Álvaro Fernández, Angélica Arranz, Manuel Teixidó y Enric Pina.

Notícies

El govern no vol una televisió plural de qualitat

► Pep Mòdol

Ja fa temps que insistim en la necessitat -cada cop més evident- de millorar el panorama televisiu espanyol. Ni la qualitat de la programació, ni el respecte de la pluralitat, ni la independència de les televisions públiques està, avui, garantida. A la passada legislatura la Comissió Especial sobre Continguts Televisius, presidida per la nostra companya i senadora Victòria Camps, va aprovar un conjunt de recomanacions i propostes que són, avui, plenament vigents i que el govern del PP ha ignorat. El govern posa totes les pegues possibles per al seu desenvolupament. Està clar que ni vol fer una televisió pública més plural, ni s'atreuix a aplicar amb autoritat les directives europees a les televisions privades. Això és el que recorda el Grup Socialista tot presentant una proposició de llei per crear el Consell Superior dels Mitjans Audiovisuals. El senador Pep Mòdol ens explica: "Ajudaria molt a millorar la qualitat de la programació de les televisions la creació d'aquest organisme que ha d'actuar com una autoritat independent, com han fet a d'altres països europeus, com per exemple França, que disposa del molt prestigiada CSA". Mòdol indica que aquest organisme haurà de garantir el respecte a la legislació audiovisual per part de totes les cadenes, públiques i privades, el control de les limitacions a l'emissió de publicitat, el respecte dels drets de les minories, etc. Els socialistes volem que el país disposi, així, d'un sistema de control que sigui efectiu, amb capacitat sancionadora i plenament independent del govern. El nostre model no és, doncs, la caricatura de Consell de l'Audiovisual (el CAC) que CiU ha imposat a Catalunya. Sempre és millor això que res, però no ens agrada que el CAC ni disposi de capacitat sancionadora, ni d'autonomia davant del govern de la Generalitat.

Contra la discriminació salarial a les ETT

► Isabel López

Feta la llei, feta la trampa, diu la dita popular. Això és el que han fet les empreses de treball temporal. El recurs a la contractació de treballadors temporals per mitjà d'una ETT ha de servir per atendre les necessitats temporals d'una empresa. Però en cap cas es pot admetre que es converteixi, com ha passat, en un mecanisme per reduir els costos laborals. No és admissible que els salaris dels treballadors contractats per les ETT -que ja pateixen les conseqüències de la precarietat laboral- estiguin molt per sota dels salaris reconeguts als treballadors de l'empresa usuària que efectuen els mateixos treballs. Això és el que el Grup Socialista vol corregir. La diputada Isabel López ha presentat una proposició per a modificar la Llei de 1994 que regula les ETT: "la modificació preveu que els treballadors d'una ETT tinguin, com a mínim, el mateix sou que fixi el conveni col·lectiu aplicable a l'empresa usuària. Així de clar i simple". Aquesta demanda l'han formulada insistentment els sindicats, que han promogut, a més, una important campanya de signatures que compta amb el suport dels socialistes.

La història d'una subordinació

► Tere Cunillera

A les Corts Generals, CiU està clarament sotmesa als desig- nis i les conveniències del PP. Més enllà del que han estat tradicionalment les seves proclames i eslògans electorals de la demanda del vot per ser decisius a Madrid, cada dia ho són menys i estem en un procés accelerat de submissió. Ho vàrem poder constatar de manera fehaent en el debat dels Pressupostos Generals de l'Estat per a aquest any, on en la discussió final, CiU va votar disciplinadament amb el PP fins i tot en aquelles esmenes que suposaven la pèrdua de diners per obres de Catalunya, en un clar intent d'assegurar-se el suport del PP en el Parlament. Es pot constatar, setmana rere setmana, en la Junta de Portaveus del Congrés, on la feina bruta del grup majoritari l'exerceix amb gran ànim el nou portaveu de CiU, el Sr. López de Lerma, que ha propiciat ben recentment que no es pugui constituir una comissió d'investigació sobre la política de subvencions del ministre d'Indústria, la nova promesa del PP català, el Sr. Piqué. Ho varen fer també en un debat tan important per al nostre futur, com es la política de negociació espanyola en la Unió Europea dels Fons de Cohesió i dels Fons Estructurals. CiU va impedir l'acord de tot el Parlament espanyol en un tema del que han fet tradicionalment bandera: l'europeisme, renunciant fins i tot a intervenir en el debat. I finalment, però no menys important, ho veiem contínuament a casa nostra. El PP i CiU van ser decisius en la votació d'una esmena que declarava el Canal Segarra-Garrigues d'interès general, perquè van primer les ganes de fer perdre una votació al govern socialista per sobre de la racionalitat i del rigor. Aquests darrers dies, encara han jugat amb frivolitat i cinisme amb l'expectativa i l'esperança de tanta gent pendent d'aquesta obra. Es barallen per la foto, però cada dia està més enfocada cap al PP i surt cada dia més borrosa, en la demostració clara de qui mana i marca el camí.

Teresa Cunillera

La reforma de la justícia

El pasado día 16 de febrero se realizó en el Pleno del Congreso de los Diputados un interesante debate sobre la reforma de la Administración de Justicia. El Grupo parlamentario socialista, representado en esta ocasión por el diputado Pere Jover, presentó y defendió un texto alternativo completo, en el que se incorporaban las propuestas que consideramos imprescindibles para resolver los grandes problemas que aquejan a la justicia en nuestro país. En particular, instá- bamos al Gobierno:

A) La elaboración y remisión a las Cortes Generales de un Plan para la modernización de la justicia, con previsiones para una adecuación de la Planta judicial realizadas a partir de criterios objetivos y de la evolución previsible de la carga de trabajo de los órganos judiciales, y con propuestas de reestructuración de la Oficina Judicial basadas en criterios de flexibilidad, eficiencia e informatización íntegra e interconectada. B) Reforma de las leyes procesales basada en los principios de oralidad, intermediación y concentración. C) Adecuación de la Justicia a la estructura territorial del Estado de las Autonomías, con propuestas federalizadas que incluyan la descentralización del propio Poder Judicial a través de la potenciación de las Salas de Gobierno de los Tribunales Superiores de Justicia de las Comunidades Autónomas y, sobre todo, la garantía de las Comunidades Autónomas de la plena efectividad de sus competencias en la materia, en particular por lo que respecta a los medios personales y materiales al servicio de la Administración de Justicia. El texto finalmente aprobado fue, en gran medida, resultado del acuerdo entre los Grupos Popular y de Convergència i Unió. Sin embargo, se incorporó alguna propuesta del Grupo socialista. La más importante es la que reclama el establecimiento de una justicia de proximidad como instrumento para la resolución de los conflictos de pequeña entidad derivados de la convivencia ciudadana con criterios de conciliación, celeridad, simplicidad procesal y proximidad al conflicto.

Breus

▶ Joan Ferran

■ Proposició no de llei sobre el "piercing"

El grup socialista al Parlament de Catalunya ha presentat una proposició no de llei en què insta la Generalitat a elaborar una normativa que reguli les pràctiques del "piercing" i el tatuatge corporal amb la intenció d'evitar la transmissió de malalties tot garantint les mesures higièniques que requereixen aquestes pràctiques. La resposta de la Conselleria de Sanitat no s'ha fet esperar. En lloc d'assumir la seva responsabilitat d'ordre sanitari s'ha limitat a declarar-se "incompetent" en aquesta matèria tot derivant el necessari control d'aquestes activitats als ajuntaments. La Conselleria ha editat un fulllet de normes higièniques preventives i res més. Tot plegat, un clar exemple d'exercici de les competències.

▶ Ramon Vilalta

■ Tinença d'animals perillosos

Coincidint amb l'anunci del Govern d'un futur decret sobre animals de companyia perillosos arran de l'alarma social provocada per l'atac de determinats gossos contra persones, el Grup Socialista va presentar una Proposició de llei per a modificar alguns aspectes de la Llei 3/1988, de protecció dels animals. Es proposa que el Departament d'Agricultura, escoltant els experts i les associacions protectores i tenint en compte el que s'està fent a la resta d'Europa, determini la relació de varietats de gossos susceptibles de ser considerats perillosos; que aquests animals potencialment perillosos no puguin passejar per la via pública o per espais públics si no van subjectes al seu posseïdor i amb un morrió de protecció col·locat; que per a la tinença d'un animal d'aquestes característiques s'haurà de subscriure una assegurança de responsabilitat civil que caldrà acreditar davant del registre municipal corresponent. L'incompliment del que es disposa serà considerat una infracció molt greu i donarà lloc a les sancions que per a aquest cas preveu la Llei 3/1988.

▶ Josep Cofrent

■ El Conseller Subirà ha perdut els papers

A l'inici de l'actual legislatura el conseller Subirà va encarregar un dictamen jurídic sobre la tipificació jurídica de les irregularitats detectades per les auditories de la gestió del Consorci de Promoció Turística. Els advocats signants del dictamen recomanaven al conseller denunciar les irregularitats al Jutjat de guàrdia però no ho va voler fer amb l'excusa de trametre les auditories a la Sindicatura de Comptes. Ara, treballadors del Departament han denunciat al fiscal la desaparició de més de 2.000 documents, comprovants de les irregularitats. Ha perdut els papers. Plegui, hom, plegui.

■ Incompliment del Pacte per a l'Ocupació

El final del període de sessions del 1998 i l'inici del 1999 han estat presidits pels mateixos temes pel que fa al Departament de Treball: l'incompliment del Pacte per l'Ocupació i la incorrecta utilització dels més de 2.000 milions per a subvencions destinades inicialment per a la formació ocupacional. Els socialistes ja vàrem dir que "el Pacte per a l'Ocupació de Catalunya (POC) era poc", però dins dels pressupostos per a 1999 no hi són ni els recursos compromesos pel president Pujol amb la seva signatura per atendre les necessitats de les persones en atur; d'altra banda la paràlisi del Departament de Treball fa que ni malgrat els escàndols (en el repartiment i control dels fons) tampoc s'hagi produït cap modificació perquè no tornin a repetir-se. Ambdues coses han centrat la nostra activitat parlamentària d'oposició i proposició.

■ Lluitar contra els desequilibris territorials

El Grup Socialista al Parlament ha elaborat un estudi que permet analitzar el dinamisme dels diferents territoris per poder avaluar l'evolució dels desequilibris territorials i socials de Catalunya. L'índex de dinamisme comarcal és el resultat d'avaluar 24 indicadors que corresponen a cinc àmbits: riquesa, població, serveis, infraestructures i medi ambient. Aquests indicadors ens assenyalen una nova tendència de l'evolució del territori català en què la Catalunya oriental més connectada i millor comunicada amb l'Europa comunitària avança més ràpidament que la Catalunya occidental, més lligada a l'economia espanyola. Per tal d'anar reduint els desequilibris territorials, el Grup Socialista proposa cinc mesures que són: reconeixement de les regions, donant-lis poder polític (és essencial per a les terres de l'Ebre); aconseguir que les zones menys dinàmiques siguin zones objectiu 2 susceptibles de rebre fons estructurals europeus; creació d'un fons català de cohesió territorial; potenciar la xarxa de comunicacions amb grans eixos viaris tipus autovia que enllacin les comarques menys dinàmiques amb les més actives, i fomentar l'agricultura competitiva posant en marxa regadius a les comarques interiors de l'Ebre i de les terres de Lleida.

▶ Mamel Nadal

La polèmica sobre les residències geriàtriques a Barcelona, l'última malifeta del conseller Comas

Amb el Conseller Antoni Comas la història es repeteix molt sovint. La seva política rau en rebotar i entretenir totes aquelles actuacions que són necessàries i són reclamades pels veïns i els Ajuntaments.

Quin és el seu "modus operandi"? Molt senzill: quan els veïns o les entitats reclamen algun equipament, conveni o subvenció tot són bones paraules i promeses. Després la realitat queda molt lluny de la promesa o s'ajorna sense termini. El conflicte de les residències per a la gent gran, l'anomenada "guerra dels geriàtrics" n'és un clar exemple on han entrat en joc totes les maniobres de què és capaç el conseller Comas. Benestar Social ha posat com excusa la manca de cessió de terrenys per edificar equipaments, però ha amagat la llista de deu solars cedits per l'Ajuntament de Barcelona per poder treballar d'immediat en la construcció d'instal·lacions per a la gent gran.

Les actuacions del conseller Antoni Comas han portat, una vegada més, a la crispació política i fins i tot social

L'equip de la Conselleria ha retornat papers, ha exigint nous tràmits, ha arribat a reclamar el DNI compulsat de l'alcalde Joan Clos, etc., fins arribar a plantejar, per acabar de complicar les coses, problemes tècnics de metres quadrats i superfícies. Per què fa això el govern de la Generalitat? Molt senzill. Primer, perquè han reduït un 30% de l'any 1994 fins avui, les dotacions per a residències i equipaments per a la gent gran i, òbviament no tenen diners. Segon, perquè menys tenen la ciutat de Barcelona i els ajuntaments governats per l'esquerra;

tercer, perquè no és, per a ells, una prioritat política. No tenen voluntat de fer residències. El que acabem d'explicar no respon a una dada subjectiva, fruit del debat parlamentari, no. Té una base empírica fàcilment comprovable: des de 1993 la Generalitat no ha construït ni una sola residència de gent gran a Barcelona. Amb una població que està al voltant de 300.000 persones majors de 65 anys, la Generalitat tant sols té 447 places pròpies. Calen més dades?

Les xifres destapen la discriminació amb la que és tractada la ciutat de Barcelona per part de la Conselleria de Benestar Social

El problema d'Antoni Comas amb l'Ajuntament de Barcelona vénen de lluny. Durant la seva etapa de regidor i opositor al municipi barceloní i fins avui, s'ha dedicat sistemàticament a fer la guitza i deteriorar la imatge política de Pasqual Maragall i Eulàlia Vintró. Ara vol fer-ho amb Joan Clos. Aquesta ciutat no passaria de l'anècdota si no fos perquè les xifres destapen la discriminació amb què és tractada la ciutat de Barcelona. Després de divuit anys de govern convergent el Barcelonès i Barcelona són una de les comarques amb els índexs més baixos de recursos per a centres de dia per a la gent gran, residències i habitatges tutelats. Després de tants anys de govern Pujol, els recursos per a la gent gran depenen són clarament inferiors a la mitjana europea. És aquesta la Catalunya

▶ El grup socialista ha denunciat reiteradament la nefasta política del conseller Comas.

europea de Pujol?

La polèmica suscitada ha posat damunt la taula el mal estil de fer política del govern. Posem exemples. Com es pot dir que hi ha voluntat de fer els equipaments pendents si CiU ha votat sistemàticament en contra de les esmenes pressupostàries destinades a residències de gent gran? Com es pot afirmar que l'Ajuntament no té voluntat de cedir terrenys a la Generalitat quan curiosament l'única conselleria que té problemes és la de Benestar Social? Com es pot parlar de bones relacions institucionals quan s'acusen de mentiders els dos darrers alcaldes de la ciutat? Quin sentit

▶ Antoni Comas.

de la política té aquell que fa servir diners de tots els ciutadans per publicar anuncis partidistes als mitjans de comunicació?

El Grup Socialista, exercint d'oposició al Parlament de Catalunya, ha exigint a Comas un canvi d'estil. Ha demanat al govern Pujol un pla seriós de residències per a la gent gran d'acord amb les necessitats reals de la població. Exigim a CiU que retorni a la tresoreria de Benestar Social els diners esmentats en propaganda partidista. No és la intenció dels socialistes judicialitzar l'activitat política, però no seria coherent deixar passar els fets, no fer servir tots els mitjans al nostre abast per esmenar les coses mal fetes quan detectem que el Govern no rectifica. Les actuacions del Conseller Comas han portat, una vegada més, a la crispació política. Crispació que no sols hem patit en l'àmbit polític del Parlament o els ajuntaments, sinó que l'han patit també associacions de veïns i coordinacions d'entitats. La crisi del govern Pujol s'ha agreujat encara més amb l'espectacle d'un conseller tens i nerviós, incapaç de governar i acceptar el joc de la discrepància i la crítica. L'última d'en Comas és, una vegada més, la gota que vessa el got.

Joan Ferran

Concejales tráfugas hacen caer al alcalde socialista de La Roca

► Salvador Illa.

Cuatro concejales tráfugas y tres procedentes de la lista de una urbanización llamada La Torreta (ILT), derribaron a principios de febrero el gobierno municipal presidido

por el alcalde socialista Salvador Illa, que contaba con el apoyo del PSC y el Grupo de Independientes de la Roca (GIR).

Durante la celebración del pleno, unos 400 vecinos abarrotaron la sala de plenos y la plaza para expresar su rechazo a la moción de censura. Según el ex-alcalde, Salvador Illa, la moción de censura se sustenta en unos "intereses ocultos", y cuestiona la solidez del nuevo gobierno, ya que se da el caso que algunos firmantes de la moción mantienen entre sí diversas querellas judiciales.

Els estudiants demanen la dimissió de l'alcalde convergent d'Igualada

Un miler d'estudiants van manifestar-se i van demanar a principi de febrer la dimissió de tot l'equip de govern d'Igualada (CiU) i del conseller d'Ensenyament, per la seva responsabilitat directa en la tragèdia de l'escola Genny. El col·legi, propietat d'una coneguda militant de Convergència d'Igualada, es va ensorrar el 17 de desembre i va causar la mort de dos alumnes i va ferir 10 estudiants més.

Tant els estudiants com els sindicats i els partits polítics de l'oposició, creuen que la Conselleria de Treball i l'Ajuntament d'Igualada coneixien les activitats educatives que s'impartien al centre, i van obligar les alumnes a traslladar-se a les noves instal·lacions, malgrat que encara estava en obres. Unes obres que, d'altra banda, no comptaven amb els permisos municipals necessaris.

El PSC formarà coalició amb plataformes locals progressistes

► Molts pobles de Catalunya seran governats per plataformes progressistes.

La Comissió Executiva del partit ha decidit obrir les llistes municipals socialistes a les plataformes locals progressistes. D'aquesta manera, a les properes eleccions municipals del 13 de juny, el PSC podrà formar coalició amb grups progressistes en aquells municipis on s'arribi a un acord. La llista haurà d'incloure el nom del PSC i s'adaptarà a les possibilitats de cada població. Segons el secretari de Política

Municipal, Manuel Royes, aquesta fórmula permetrà una major obertura i flexibilitat de les llistes socialistes, així com també sumarà més vots per aconseguir, entre d'altres coses, més diputats provincials i consellers comarcals. Entre totes les plataformes locals i comarcals, amb les quals es podran formar coalicions, compten actualment amb 40 alcaldes i alcaldesses, i uns 300 regidors i regidores a tot Catalunya.

El PP, en contra dels treballadors dels ajuntaments de Catalunya

En les darreres setmanes, la delegada del Govern a Catalunya, Julia García Valdecasas, s'ha mostrat molt activa. A més d'ordenar a la policia que apallissés els estudiants de la Universitat Autònoma, la delegada ha cregut convenient dedicar el seu temps i els diners dels contribuents a impedir que els ajuntaments i els treballadors municipals puguin decidir per si sols una cosa tan bàsica com el seu horari laboral. Si en el cas dels estudiants, amb la seva actuació, Valdecasas va atemptar contra els drets fonamentals establerts a la Constitució, en el cas de la impugnació dels acords sobre la jornada laboral, la Delegada vulnera el dret a un altre principi constitucional, el de l'autonomia local.

Una actuació que, a més, és totalment arbitrària, ja que impugna els acords d'uns determinats ajuntaments i administracions locals i se n'oblida, casualment, d'altres governats per CiU. D'altra banda, aquesta insistència impugnadora només té lloc a Catalunya, ja que a la resta d'Espanya hi ha ajuntaments governats pel PP que han establert jornades laborals de 35 hores, com, per exemple, Sevilla i Madrid, i als quals el Govern d'Aznar no ha dit ni pi. Els municipis afectats, i els sindicats CC.OO. i UGT plantejaran un front jurídic, mentre que la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) està disposada a portar el conflicte al Tribunal Constitucional, per tal de defensar els acords.

L'alcalde Joan Clos s'entrevista amb el primer ministre francès, Lionel Jospin

L'alcalde de Barcelona, Joan Clos, va entrevistar-se al principi de febrer amb el primer ministre francès, Lionel Jospin, per tal d'explicar-li que, per Barcelona i tot l'arc nord del Mediterrani, és bàsic disposar del tren d'alta velocitat per tal d'equilibrar el pes que avui té l'eix industrial del nord d'Europa. Per a l'alcaldia de Barcelona és bàsic mantenir la pressió davant els governs francès i espanyol, per tal que la comissió intergovernamental Espanya-França, que se celebra aquest mes de març, confirmi els compromisos adquirits. L'alcalde Joan Clos va aprofitar el viatge a París per participar en una festa míting, organitzada per la Federació Socialista de París, amb motiu de l'inici de la precampanya de les eleccions europees. Clos va prendre la paraula al costat del mateix Jospin, l'exprimer ministre Michel Rocard i el primer secretari del PSF, François Hollande, per cridar els seus companys de partit a "construir una Europa encara més forta" i per recordar que a Espanya les eleccions

► Clos va explicar a Jospin la importància de l'AVE per a Barcelona.

europees tindran una doble clau, des del moment que coincideixen amb els comicis locals. Unes quantes hores abans d'entrevistar-se amb Jospin, Clos va reunir-se també amb el president de la regió d'Illa de França, Jean-Paul Huchon, per preparar el

congrés de Metropolis, que es va celebrar, entre el 16 i el 19 de març, a Barcelona. L'anomenada xarxa Metropolis és una associació mundial de 63 ciutats que agrupa més de 300 milions d'habitants i que és presidida per l'alcalde de Barcelona.

Enric Llorca es querella contra CiU

► Enric Llorca.

L'alcalde de Sant Andreu de la Barca, el socialista Enric Llorca, ha presentat una querella criminal per un presumpte delicte de "falsedat documental, calúmnies i injúries", contra dos edils de CiU que van

filtrar un informe fals sobre la incompatibilitat del seu càrrec. Llorca ha presentat la querella per la clara intencionalitat política i mala fe amb la qual han obrat els dos regidors de CiU, Josep Camps i Javier Alonso en aquest afer de l'informe fals. L'informe fals informava sobre una suposada incompatibilitat de l'alcalde, i portava el segell del Ministeri d'Administracions Públiques. Es dona el cas que l'informe vertader assenyalava justament el contrari, que l'alcalde de Sant Andreu de la Barca no incorria en cap incompatibilitat.

Comas utiliza dinero público en un anuncio político

En una muestra más de actuación partidista y arbitraria, Antoni Comas, conseller de Benestar Social, ha pagado un anuncio en la prensa con dinero público, donde se lanzan críticas al Ayuntamiento de Barcelona, a su alcalde Joan Clos, y al candidato socialista Pasqual Maragall, por la falta de residencias geriátricas en la ciudad, una competencia que le corresponde llevar a cabo a la Generalitat de Catalunya. El grupo socialista en el Parlament ha acordado poner en conocimiento de la fiscalía del Tribunal Superior de Justicia de Catalunya la publicación del anuncio, ya que podría constituir un delito de malversación de fondos públicos. En la misma línea, el diputado socialista, Joan Ferran, ha afirmado que "es intolerable que una administración pague anuncios

► Joan Ferran

contra otra administración". Para el PSC, la introducción de propaganda institucional como arma de debate político "está alejada de cualquier tipo de ética y no pasa de ser una utilización mezquina de recursos públicos, que deberían estar al servicio de la sociedad y no de un partido". Joan Ferran lamenta "este nuevo despropósito" del conseller Comas y considera que su "falta de credibilidad" le ha empujado a "insertar publicidad partidista".

La Catalunya moderna, oberta i solidària dels municipis governats pel PSC

En aquests darrers vint anys, Catalunya ha millorat perquè han millorat els seus municipis. I els municipis ho han fet gràcies, sobretot, a la gestió que han dut a terme els ajuntaments governats per equips municipals socialistes. Durant 20 anys, els alcaldes i regidors del PSC han treballat per tal de posar al dia uns desmanegats ajuntaments, heretats del franquisme, i per estructurar urbanísticament uns municipis plens de mancances.

En paraules d'un alcalde que ha protagonitzat aquesta transformació local, Antoni Siurana, "el canvi més important viscut per les nostres ciutats d'ençà dels restabliment de la democràcia als ajuntaments és haver passat d'una concepció merament física de l'espai urbà, a una dimensió humana, on els protagonistes de les ciutats són els veïns". En un món cada dia més proper, més dinàmic i interconnectat, els municipis esdevenen els nuclis de relació i comunicació de les persones i dels actors socials, i es configuren com l'espai on es generen i s'estructuren les iniciatives socials, culturals i econòmiques. Els municipis són, així, el contrapunt humà d'un món on tot es compra i tot es ven, i on s'estableixen les principals relacions entre les persones.

Els homes i les dones socialistes hem governat els darrers vint anys els principals municipis de Catalunya

Una concepció del món local per la qual han treballat els homes i dones socialistes que han governat, en els darrers 20 anys, els principals ajuntaments de casa nostra. Una concepció que ha estat validada, des del 1979 i elecció rere elecció, pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, fins i tot en moments tan delicats per al socialisme a Espanya com en les darreres eleccions municipals, l'any 1995, quan el PSC va

► Els socialistes hem aconseguit unes ciutats amb gran qualitat de vida.

obtenir més d'un milió de vots, cinquanta mil més que al 1991, que li van permetre aconseguir 145 alcaldies, i governar sobre el 60% de la població de Catalunya. Per tant, els ciutadans i ciutadanes han anat donant, elecció rere elecció, la confiança a un determinat estil de fer política i d'entendre el món local. Un estil proper als seus problemes i necessitats. L'estil dels homes i dones del PSC.

La cultura i els serveis socials

L'accés de les persones a la cultura i als serveis socials ha estat un element definidor de l'ideari socialista en aquests darrers 20 anys. A Catalunya, els autèntics prota-

gonistes de la prestació de cultura, educació i serveis socials als ciutadans i ciutadanes han estat els ajuntaments, que han facilitat serveis descentralitzats, de proximitat, eficients i amb control i participació democràtics. D'aquesta manera, els municipis han fet una tasca important, que ha suplert amb eficàcia els serveis que havien de prestar altres administracions públiques, i sobretot la Generalitat. El cas més flagrant de serveis supletoris, i que en els darrers temps està de molta actualitat, és el de les residències per a la gent gran, àmbit en el qual les corporacions locals catalanes gestionen més de 120 residències, amb més de 4.000 places, la

► Barcelona és un gran exemple de les polítiques municipals socialistes.

qual cosa representa més del 60% de l'oferta de places públiques de Catalunya.

En la recerca d'ocupació

Un altre àmbit en el qual els ajuntaments socialistes estan sent protagonistes d'excepció és en el de la lluita contra l'atur. Avui dia, els municipis de Catalunya han esdevingut elements bàsics en l'actuació pública a favor de la plena ocupació. Un treball i una voluntat que ha estat i és compartida pel sindicalisme català, i concretament per UGT i CC.OO., i que s'ha concretat al llarg dels darrers anys en diversos pactes per a l'ocupació amb ajuntaments, consells comarcals i altres administracions locals socialistes.

És difícil d'aconseguir, els ajuntaments socialistes treballen amb el convenciment que és des de l'àmbit local des d'on millor es pot actuar, i de forma més eficaç i eficient, per lluitar contra l'atur. I, per tant, les nostres administracions locals treballen en tres eixos fonamentals: promovent l'autoocupació, donant formació ocupacional, i creant els instruments adients per afavorir el teixit productiu al món local. En els darrers anys, la societat catalana ha experimentat una creixent preocupació per les qüestions solidàries. Aquest augment de la sensibilitat solidària ha comportat la creació d'iniciatives de cooperació amb el Tercer Món que han tingut lloc, preferentment, a partir de programes dissenyats i desenvolupats pels ajuntaments socialistes.

En aquest àmbit, a l'igual que en molts d'altres, ni el govern de Jordi Pujol ni el d'Aznar han complert mínimament amb

allò que caldria esperar i desitjar dels governs de Catalunya i Espanya. Dades publicades recentment indiquen que el Govern espanyol és un dels que menys ajuda destina als països més pobres, i el que menys dedica, estrictament parlant, a programes de prioritat social.

Els ajuntaments socialistes han de ser capaços de formular noves propostes de cara al segle XXI

Per contra, el conjunt de l'Administració local aporta gairebé el 30 % dels recursos econòmics totals que destinen les administracions públiques espanyoles a la cooperació amb el Tercer Món. I d'aquest 30% de despesa, una part majoritària correspon a ajuntaments i altres administracions governades pel PSC, que estan treballant en una doble vessant: donant suport a projectes de cooperació d'ONG i altres organismes sense afany de lucre, i fent cooperació directa i descentralitzada amb municipis i països d'Àfrica, Sud i l'Amèrica Central, Europa i Àsia.

Administracions de Qualitat

Avui dia, les relacions entre els ciutadans i l'administració ja no poden limitar-se únicament al moment del vot. La legitimitat del nou model d'Administració pública es crea també en cadascun dels moments en què l'administració presta algun servei a

les persones. Els socialistes van entrar als ajuntaments, l'any 1979, amb un objectiu clar: recuperar la confiança dels ciutadans i ciutadanes en les seves institucions locals. Un objectiu que, per tirar-lo endavant, necessitava de polítiques de participació ciutadana, i de creació de nous canals de comunicació.

Després de 20 anys de gestió socialista al capdavant dels principals ajuntaments de casa nostra, es pot dir sense embuts que aquella voluntat primera ha tingut èxit, i que s'han aconseguit crear les eines necessàries per a una veritable i eficaç política de participació dels ciutadans i ciutadanes en els afers locals. Cal, no obstant això, no adormir-se i continuar estrenyent els lligams que els socialistes mantenim amb la societat civil", per tal de donar un salt qualitatiu en el govern dels nostres ajuntaments, i convertir els nostres pobles i ciutats en escenaris oberts, plurals i solidaris. En escenaris de participació.

Per tant, avui ja no n'hi ha prou amb la gestió ben feta, la dotació d'infraestructures o la prestació dels serveis públics. Els ajuntaments i el conjunt de l'administració local es troben, a les portes del segle XXI, amb una sèrie de reptes al voltant de les noves tecnologies, el treball o la qualitat de vida. I els ajuntaments governats pels homes i dones socialistes han de ser capaços de generar un missatge engrescador, i promoure una acció de govern més càlida i participativa, fonamentada en un contacte directe i personal amb les persones. Caldrà, per tant, formular noves propostes en els camps de l'educació, de les polítiques d'ocupació, d'habitatge, en la defensa del medi ambient, i en el de la participació ciutadana.

En definitiva, si els municipis socialistes han dibuixat en aquests darrers 20 anys una altra Catalunya, molt allunyada de la Catalunya "oficial" que ens ven cada dia el govern de Jordi Pujol, la Catalunya que gestionaran els nous ajuntaments socialistes serà més moderna, més plural i més solidària. Una Catalunya que, gràcies al treball dels alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores socialistes, experimentarà un nou canvi, en el qual esperem que també hi tingui alguna cosa a veure un dels principals artífexs de l'espectacular transformació dels darrers anys de Barcelona i Catalunya: Pasqual Maragall.

Els socialistes contrarestem la postura restrictiva dels populars sobre immigració

La Unió Europea està assumint progressivament funcions en una matèria que, abans, restava fora de la seva competència directa. El Tractat de Maastricht estipulava ja que la immigració i l'asil eren qüestions en què els estats s'havien de posar d'acord -àrees d'interès comú però fora del procés legislatiu comunitari pròpiament dit-; igualment, és evident que si la Unió esdevé un espai de lliure circulació interior, les fronteres entre els seus estats membres deixen de tenir sentit, per la qual cosa es fa imprescindible una política d'estrangeria comuna. Així, amb l'entrada en vigor del Tractat d'Amsterdam aquestes matèries es comunitaritzaran. És a dir: la Comissió Europea tindrà capacitat d'iniciativa, el Parlament de codecisió, i el Consell decidirà per majoria dels seus membres: esdevindran polítiques comunitàries.

En aquest context, la Comissió Europea va presentar un projecte de Conveni sobre les normes que han de regir l'admissió de nacionals de països tercers en els Estats membres de la Unió Europea. El Conveni estableix normes comunes d'admissió inicial en el cas de cerca de treball, activitat econòmica independent, estudis i formació, activitat sense ànim de lucre, i reagrupament familiar. En el seu debat sobre la proposta de la Comissió, es va poder veure al ple del Parlament Europeu, el juliol de l'any passat, una forta polarització entre esquerra i dreta: s'hi van presentar tantes esmenes que es va haver de tornar l'informe a la comissió parlamentària.

Aquest debat va polaritzar fortament el Parlament europeu entre les postures de dreta i les d'esquerra

Els socialistes no estaven d'acord ni amb les esmenes que volia presentar el Grup Popular Europeu (PPE) referides fonamentalment al concepte de reagrupament familiar, ni amb la lectura, fortament restrictiva, que els

populars feien de les disposicions del Conveni. La diputada Anna Terrón, ponent del Grup Socialista per a aquest informe, va plantejar una bateria d'esmenes per intentar contrarestar el plantejament restrictiu del ponent principal, el diputat popular Klaus Lehne. Els temes principals que van recollir les esmenes socialistes foren:

- Les sol·licituds d'admissió inicial. La proposta de la Comissió pretenia que aquestes s'haguessin de tramitar fora del territori de la UE. El text aprovat hi afegeix "en principi", i es fa una excepció amb els sol·licitants de reagrupament familiar, que podran ser autoritzats a residir al territori de la UE mentre es tramiten les seves peticions. Alhora, la proposta de la Comissió pretenia establir un sistema pel qual tota renovació

Anna Terrón va criticar la diferència de criteris existent entre els diferents texts proposats

d'un permís de residència per un motiu diferent del que va justificar l'admissió inicial es convertís en una nova sol·licitud d'admissió inicial, la qual cosa obligaria l'immigrant a tornar al seu país d'origen per tramitar-la. El Partit Popular Europeu estava d'acord amb aquesta proposta. Gràcies a l'esmena socialista, el text permet la renovació de l'autorització de residència in situ, sempre que s'hi pugui al·legar qualsevol motiu cobert pel propi Conveni.

- L'ocupació per compte d'altri: el text requeria que es pogués demostrar que el lloc de treball a ocupar pel treballador immigrant no podia ser cobert per un ciutadà de la Unió o per un resident legal. Hi vam introduir excepcions per a aquelles regions o sectors econòmics on hi hagi una política de cups o d'altres polítiques dirigides a cobrir la demanda de mà d'obra, alhora que es demana a la Comissió Europea que desenvolupi aquesta proposta i estableixi un sistema que permeti aplicar aquest principi a escala europea. La idea és evitar que la impossibilitat

► Anna Terrón.

tat de cobrir un lloc de treball sense recórrer primer als ciutadans o residents europeus no esdevingui, per la seva vaguetat i dificultat d'aplicació, en un instrument d'aplicació arbitrària i d'inseguretat jurídica.

- Les condicions d'admissió i residència: la Comissió i el PPE volien que fos necessari un contracte de treball tant per a l'admissió com per al permís de residència. Nosaltres vam introduir la idea que l'admissió es pogués tramitar amb una oferta de treball, i la residència amb un contracte. Igualment, la Comissió proposava que l'autorització inicial, així com les pròrrogues, es concedissin per a un mínim d'un any; el PPE, per la seva banda, demanava un màxim d'un any per als mateixos conceptes. Nosaltres en proposàvem un mínim de dos anys. El text final recull la proposta original de la Comissió, és a dir, un mínim d'un any. El fet de fixar un mínim no representa una restricció, com volia el PPE. En termes generals, Anna Terrón va criticar la diferència de criteris existent entre els diferents texts proposats tant per Comissió Europea com per part del Consell de la Unió Europea. Va destacar així mateix la importància que la gestió de la immigració té per a la relació amb tercers països, i que el control de fronteres no és només un problema intern dels Estats membres de la Unió, sinó que s'ha de comptar amb aquests tercers països, com es veu clarament en les fronteres mediterrànies i en les situacions dramàtiques que s'hi produeixen.

Anjo Valentí
Javier Sánchez

El pueblo kurdo, la moneda de cambio para derribar a Saddam Husein

Las extrañas circunstancias de la detención en Kenia y el posterior traslado a Turquía del líder kurdo Abdul Ocalan han devuelto a la actualidad las vicisitudes de un pueblo, los kurdos, olvidado por la historia. Entre bambalinas, Estados Unidos apuesta por crear un estado en el Kurdistán iraquí, que debilite el poder de Saddam Husein. Washington, habituado a emplear la diplomacia de las cañoneras con Irak, ha abierto un nuevo frente de acoso a Bagdad tras la detención de Ocalan.

► Abdalá Ocalan.

Poner tras las rejas al dirigente supremo del Partido de los Trabajadores del Kurdistán (PKK, de inspiración marxista-leninista) es la condición previa para poder edificar un nuevo poder regional en Oriente Próximo: un Kurdistán que, a la vez, sea aceptable para Turquía porque no cuestione su integridad territorial y poderoso para luchar contra el régimen de Bagdad. Estados Unidos ya dio los primeros pasos en esta apuesta al propiciar la firma, el 18 de septiembre de 1998, de un acuerdo entre las facciones kurdas rivales que controlan el norte de Irak: el Partido Democrático del Kurdistán (PDK, de Masud Barzani) y la Unión Patriótica del Kurdistán (UPK, de Jalal Talabani), ambos enemigos declarados del PKK de Ocalan.

La detención del líder kurdo libra a unos y otros de la presencia de un incómodo interlocutor poco predispuesto a llegar a pactos en los que pueda entreverse la larga mano de Washington. Los kurdos representan en Irak algo más del 23 por ciento de la población del país, han sido perseguidos por Saddam Husein (la matanza con armas químicas de Halabja en 1988 o la durísima

represalia de 50.000 muertos tras el alzamiento kurdo en marzo de 1991 sólo son dos ejemplos) y desde los años 60 constituyen un elemento de oposición al poder de Bagdad. Todos estos factores hacen de los kurdos en Irak un excelente caldo de cultivo con el que acelerar la agonía de Saddam Husein. Sin embargo, cualquier acción en apoyo de esta minoría inquieta a los fieles aliados de Estados Unidos en la región (Israel y, especialmente, Turquía, que cuenta con casi 14 millones de kurdos en su territorio).

Tras la derrota iraquí en la segunda guerra del Golfo y con el levantamiento de chiíes y kurdos en Irak, Estados Unidos intentó recortar el poder de Saddam Husein. La acción no resultó: las afinidades proiraníes de los chiíes del sur de Irak y el temor a que los kurdos se convirtieran en un nuevo elemento de inestabilidad en Oriente Próximo dieron carpetazo al proyecto. Desde entonces, Estados Unidos ha guardado en el baúl el recurso de los kurdos, garantizándoles un santuario mediante el establecimiento de una zona de exclusión aérea al norte del paralelo 36, prohibida para la aviación iraquí. De todo este complejo entramado, el líder kurdo Ocalan es la china en el zapato de Turquía, el freno para que esta operación de ingeniería diplomática pueda llevarse a cabo. Y es que si Ankara acepta alguna vez, aunque sea a regañadientes, la creación de un estado kurdo independiente, lo hará si existen garantías de que su territorio no se vea afectado. Los kurdos -son algo más de 26 millones de personas incluida la diáspora- descienden de tribus de pastores instaladas entre el Cáucaso y el golfo Pérsico. Hablan una lengua indoeuropea del grupo iraní (como el persa o el afgano). Son una de las minorías étnicas más numerosas del mundo y jamás han contado con un estado independiente. Se encuentran repartidos

por cinco países de la región: Turquía, Irak, Siria, Irán y Armenia. Entre los siglos XVI y XIX, los señores de la guerra kurdos respaldan al imperio otomano en su enfrentamiento contra Persia. Sin embargo, este apoyo no se ve recompensado por Turquía. Pese a que el tratado de Sevres (1920) preveía un régimen autónómico para los kurdos en la zona de Mosul, rica en petróleo, la Turquía de Mustaf Kemal logra, con el tratado de Lausana (1923), recuperar el control sobre la mayor parte del Kurdistán. El resto es repartido entre las grandes potencias (Francia y Gran Bretaña) y adscrito a Siria e Irak. A los llamados "turcos de las montañas" se les prohíbe la enseñanza de su lengua, los partidos políticos propios y las publicaciones kurdas. Las insurrecciones de 1925, 1930 y 1937 son reprimidas salvajemente (sólo en la última se aventuran cifras de 40.000 muertos y millares de deportaciones). En 1955, Turquía, Irán, Irak y Paquistán firman el pacto de Bagdad para la represión coordinada de cualquier insurrección kurda. En 1979 nace el PKK de la mano de Abdul Ocalan, estudiante de ciencias políticas en Ankara. La organización guerrillera propugna un estado independiente y lanza una campaña de actos terroristas a partir de 1984, que se extenderá más allá de las fronteras turcas. Más 20.000 personas son víctimas de estos 15 años de violentos enfrentamientos entre el ejército turco y la guerrilla kurda. Ankara aprovecha cualquier oportunidad para desencadenar impresionantes incursiones militares contra las bases del PKK en territorio iraquí: la primera tuvo lugar en mayo de 1983, la última ha ocurrido a mediados de febrero. Aunque durante muchos años, el PKK ha tenido en jaque al ejército turco, la estructura del movimiento kurdo radical se ha debilitado por la detención de sus principales dirigentes y el asedio continuado de su santuario de Irak.

Francesc Lausín

A Joan Nicolau

Ha mort, als 94 anys, Joan Nicolau i Pi. Ha mort un conreador dels costeruts, ressecs i tanmateix bells paratges de la llibertat, la igualtat i la fraternitat. Ha mort un recercador de felicitat. Va triar per a la partença el passat 19 de febrer, un dia assolellat, clar, lluminós i amb una temperatura tèbia més pròpia de la primavera que de ple hivern. Darrer supervivent de l'intent d'alliberar Catalunya de la dictadura de Primo de Rivera que dirigí Francesc Macià l'any 1926 a Prats de Molló, en Joan Nicolau fou un home que al llarg de la seva existència personificà el compromís quotidià d'intentar ser fidel a les seves conviccions i a les persones que estimava.

Membre d'Estat Català, el partit creat per Macià, lligà la seva joventut a seguir el qui l'any 1931 fou el primer president de la Generalitat. Arran de l'intent fallit de Prats de Molló, l'acompanyà al seu exili fins a Bèlgica. Fou després del retorn quan, al principi dels anys 30 i per circumstàncies que desconec, es feu militant socialista. Durant la Guerra Civil (1936-39) conegué Juliette Palmans, membre del Partit Socialista Belga enviada a col·laborar en la tasca d'atenció als nens sense família, amb qui es casà l'any 1941 ja instal·lat altra vegada a l'exili belga. Allí patiren la Segona Guerra Mundial i continuaren desenvolupant la seva tasca politico-social. Allí decidí ell, anys 60, afiliar-se a la massoneria. I allí, ja jubilats tots dos i

► Joan Nicolau, al centre del cercle, a una trobada amb Francesc Macià.

mort a Espanya el dictador Franco, decidiren retornar a la terra que Joan mai no deixà d'estimar, Catalunya, i a la comarca que el va veure néixer, el Baix Llobregat. S'instal·là a Santa Coloma de Cervelló i es suma al PSC, passant prèviament per Convergència Socialista, des d'on exercí un mestratge discret en la forma i profund en els continguts. L'home que vaig conèixer era generós i honest, carinyós, amic fidel, de gran capacitat d'anàlisi fruit d'una encertada visió de la realitat que ens envolta, lúcida i escèptica a la vegada que compromès -fins on la força física li anava permetent- en les tasques d'enfortir i actualitzar l'elaboració teòrica socialista i

d'impulsar la seva pràctica. Per això fundà l'Agrupació Socialista de Santa Coloma de Cervelló i formà part de la Candidatura Unitària de Veïns, vencedora en les primeres eleccions municipals democràtiques de l'any 1979. Per això fou el cap de llista del PSC a les eleccions municipals de 1983 i 1987, i exercí de regidor des de l'any 1983 fins al 1988, quan deixà el càrrec a un company més jove. Amic Joan, seguiràs viu a les nostres memòries, al nostre cor i a la història de la gent amb qui vas compartir anhels, sofriments, treballs i fatigues, estones de felicitat, la recerca d'una societat millor.

Francesc Xavier Vila Blanche

Serra, en la inauguración del nuevo local de Esplugues

El pasado jueves 19 de febrero el primer secretario del PSC, Narcís Serra, presidió la inauguración del nuevo local de la agrupación de Esplugues de Llobregat. Serra, a propósito del motivo del encuentro, destacó la "buena política patrimonial" que viene efectuando el partido y apeló a la agrupación local para que "abra las puertas del local a todo aquel colectivo que quiera trabajar por la sociedad" desde una óptica progresista. Lorenzo Palacín, alcalde socialista de la localidad, subrayó en su intervención las buenas perspectivas que tenemos los socialistas de cara a las inminentes elecciones municipales. Al acto, que convocó a buena parte de la sociedad civil de Esplugues, acudieron también el secretario de organización del PSC, Josep Montilla, el primer secretario del Baix Llobregat, Josep Zaragoza, y los diputados J. M. Rañé y Carme Figueras, entre otros.

► Lorenzo Palacín, alcalde de Esplugues, y Narcís Serra.

Maite Arqué recibe el apoyo de Badalona y del partido en una multitudinaria cena-mítin

Las más de 5.000 personas que asistieron al acto demuestran que la ganadora de las primeras elecciones primarias celebradas en nuestro país cuenta con el mayoritario respaldo de la gente de progreso de su ciudad, y de todo el PSC, empezando por Narcís Serra y Josep Borrell, que pudieron acudir al acto. Maité Arqué derrochó fuerza e ilusión por convertirse en la alcaldesa de la Badalona del siglo

► Arqué prometió diálogo ciudadano desde la alcaldía.

Badalona está con Maite Arqué. La candidata socialista a la alcaldía de la tercera ciudad de Catalunya recibió el viernes 19 de febrero el apoyo y el aliento de más 5.000 conciudadanos reunidos en la cena-mítin que tuvo como escenario el pabellón olímpico badalonés.

El acto, conducido por el popular actor Enric Majó, contó con la presencia de muchos alcaldes socialistas de municipios cercanos -Santa Coloma, Mataró, Tiana, Montgat, Sant Adrià, Cerdanyola, Premià o Caldetes-; de dirigentes socialistas como Josep Montilla, María Freiría o Josep Maria Sala; además de famosos como Gemma Brió o Lita Claver "La Maña". Enviaron mensajes de apoyo Joan Reventós, Joan Clos, el cantautor Miguel Poveda, Joaquim Nadal, el cantante Loquillo, Manuel Royes o Pasqual Maragall. Narcís Serra, que fue el primero en intervenir, recordó que Maite Arqué "fue la ganadora democrática de las primeras elecciones primarias que se celebraron en

España" y resaltó, respecto a la cita electoral del 13 de junio, "la importancia de las europeas, porque es necesario y podemos ganarlas en toda España", y "esta victoria -añadió- será el primer peldaño para que Josep Borrell llegue a la Moncloa".

Maite Arqué se comprometió como alcaldesa a "escuchar y trabajar con y para los ciudadanos"

Por su parte, Maite Arqué, hizo en su parlamento un repaso a los veinte años de transformación democrática de la ciudad desde el Ayuntamiento, señalando como realizaciones más destacadas "la red de servicios públicos, la de saneamiento, las zonas verdes, la recuperación de la playa, los nue-

► Josep Borrell y Maite Arqué.

vos barrios y la remodelación de otros, la llegada del metro o que la tasa de paro bajara del 30 al 10%". Todo ello conseguido gracias a "un gran esfuerzo colectivo" que ha convertido Badalona "en una ciudad agradable" para vivir. La candidata hizo una llamada a la participación ciudadana en la confección del programa electoral socialista, que apostará por un modelo de ciudad "humana, solidaria y participativa", y se comprometió como alcaldesa a "escuchar y trabajar con y para los ciudadanos". El candidato a la presidencia del gobierno Josep Borrell cerró el acto con un mensaje contundente: "Nadie más que yo quiere que Pasqual Maragall gane en octubre, y nadie más que Pasqual quiere que haya un presidente del gobierno catalán y socialista en España". Borrell reivindicó, asimismo, el papel de PSC como modelo de convivencia y mestizaje en la sociedad catalana.

César Romero

TVE de San Cugat ha estado cinco meses sin una dirección efectiva

► Centro de TVE en San Cugat.

Pasaban y pasaban los meses desde que Aurora Catà dimitió como delegada de RTVE en Catalunya y el puesto seguía vacante. Pío Cabanillas ha tardado cinco meses en conseguir que uno de los principales centros de producción de la televisión pública estatal tenga un rumbo y una jefatura clara, para desesperación de los profesionales de la casa, que han sufrido en sus propias carnes la situación.

El propio director general llegó a admitir en comparecencia parlamentaria que no encontraba a la persona idónea para el cargo, todo un reconocimiento de impotencia y de incapacidad de gestión. Pese a la insistencia en la voluntad de mantener el estatus del centro de producción, la situación de "impasse" y provisionalidad que hubo hasta el nombramiento de Javier Grima, profesional de larga trayectoria en la casa, no hizo más que alimentar los rumores de posible privatización de las instalaciones del centro o de una hipotética fusión con TV3 si hubiera una reestructuración global

La situación era cada vez más insostenible en la delegación y el centro de RTVE en Sant Cugat

de los centros territoriales del ente público en las comunidades donde ya hay cadenas autonómicas. Los confesados planes privatizadores sobre la televisión pública que tiene el PP no contribuían tampoco a disipar la serias dudas que existen sobre el futuro de San Cugat. Tanto Miquel Iceta por el grupo socialista como los miembros a propuesta del PSC en el consejo asesor de RTVE en Catalunya habían denunciado reiteradamente el problema. Ni por tradición, ni por su peso actual, ni por sus enormes posibilidades de futuro, los profesionales del Centro territorial de RTVE en San Cugat se merecían esta situación. Esperemos que con el nuevo director la cosa vaya a mejor y San Cugat ocupe el lugar que se merece.

El racó d'Internet

LA SOCIEDAD DE LA INFORMACIÓN EMPIEZA A SER REALIDAD

Los datos dados a conocer por el Comisionado para la Sociedad de la Información sobre el consumo de tecnologías de la información y la comunicación, a partir de la encuesta realizada por el Instituto de Estadística de Catalunya, vienen a confirmar una evidencia: Internet está penetrando en nuestras vidas cotidianas con una rapidez como nunca hasta ahora lo había hecho ningún otro medio de comunicación. El porcentaje de la población catalana que tiene acceso a la red es del 13'3% y lo hace como mínimo una vez a la semana el 10'5%. Muy por debajo se sitúa el 5% del resto de ciudadanos españoles, el 3'7 de los italianos, el 4'8 de los franceses o el 8'7 de los ciudadanos alemanes. En la franja ligeramente superior se sitúan los holandeses, con un 12'5% y los británicos con el 13'7%. A la cabeza en la utilización de Internet siguen estando los noruegos con un 30'7% y los finlandeses con un 30'5%. Los suecos, con un 29'2%, y los estadounidenses con el 28'8% les siguen de cerca. Otro de estos datos reveladores es que más del 40% de los hogares de Catalunya disponen de ordenador personal. Finalmente, el informe señala que de los cerca de 3'5 billones de pesetas que facturó el sector de las tecnologías de la información y comunicación en España durante 1997, más de 850 mil millones fueron generados en Catalunya. En su conjunto, estas cifras desvelan un dinamismo digital nada despreciable, más aún si tenemos en cuenta las dificultades añadidas debido a las deficiencias del sector de las telecomunicaciones en España y especialmente en Catalunya. Es una responsabilidad directa del gobierno central y de la Generalitat que todo esto no quede en un simple espejismo. En el reciente congreso de la Autoridad Internacional de Autoridades Locales (IULA) celebrado en Barcelona, los alcaldes de las grandes ciudades han solicitado urgentemente ayudas económicas que les permitan definir las infraestructuras para un desarrollo sostenible. Algo fundamental para nuestro futuro. Junto a ellos y en línea con estas propuestas, el economista Richard Knight, uno de los más prestigiosos teóricos y analistas de ese futuro sostenible de las ciudades, señalaba a Internet como un medio eficaz para hacer viable este nuevo modelo de crecimiento y un potente instrumento para situar a las ciudades en una estrategia global. Y en esta estrategia y como señalan los datos, necesitamos respuestas que articulen una sociedad de la información que empieza a ser realidad.

Vicenç Badenes

LECTURA

per Jaume Sobrequés

Blair, Tony. "La tercera vía". Pròleg de Josep Borrell. Presentació de Victòria Camps. Madrid, El País-Aguilar, 1998, 138 pàgines.

La Fundación Alternativas, que presideix la professora Victòria Camps, ha impulsat l'edició castellana d'aquest text del primer ministre britànic, Tony Blair, amb l'objectiu de contribuir al debat sobre la renovació del pensament progressista. El llibre de Blair constitueix un avenç de les propostes que caldrà aprofundir en el futur en relació amb la recerca d'un nou camí polític que transiti entre els vells principis de l'esquerra tradicional i els nous postulats de la nova dreta. Però, d'altra banda, és també una proposta per trobar, a l'interior de la pròpia esquerra, una tercera via entre la caduca esquerra dogmàtica del passat i una socialdemocràcia massa sovint pactista i aigualida.

El text de Blair va precedir per una llarga reflexió de Josep Borrell sobre els principis que varen inspirar la pràctica política del govern del PSOE i sobre aquells principis en els quals es vol basar la seva acció com a president del govern espanyol, en cas d'obtenir-ne l'elecció. Blair parteix de la base que el debat polític i la pugna entre partits s'ha de fonamentar en una seriosa reflexió ideològica, ja que sense idees no és possible impulsar una acció de govern progressista. El *premier* britànic reivindica també la necessitat de tornar a donar sentit real a conceptes que han anat buidant-se de contingut diferenciador, en haver estat segrestats per la dreta. Es refereix a la idea de democràcia i participació ciutadana, de llibertat, d'igualtat, de justícia social, de solidaritat en els afers públics i d'internacionalisme. Blair reivindica així mateix per a la nova esquerra el liberalisme, del qual han fet bandera conservadora els

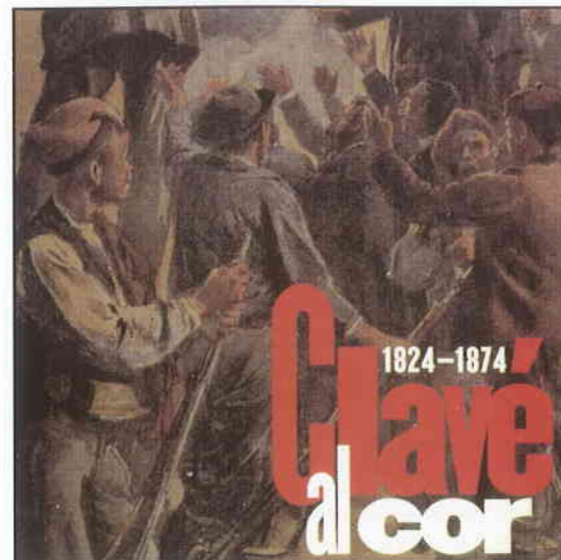
governos de la dreta, per exemple Margaret Thatcher o Ronald Reagan.

Blair no dubta tampoc a relativitzar el paper de l'Estat, que ha d'intervenir només en les qüestions que no pugui solucionar la iniciativa privada i en aquells àmbits en els quals aquesta sigui incapaç de permetre als ciutadans l'accés a béns i serveis bàsics i irrenunciables.

El pensament de Blair, resumit en aquest llibre, haurà de nivellar, tot amb tot, el risc de relativitzar en excés els avenços del pensament d'esquerres. Aquest risc es deixa sentir sobretot en la voluntat de l'autor que la nova esquerra o el nou laborisme es decantin cap allò que Blair qualifica de centreesquerra o centreesquerra progressista o socialdemocràcia modernitzada.

En aquesta direcció de replantejament de conceptes propis de la política d'esquerres, Blair considera que la nova esquerra que defensa ha de fer compatibles el patriotisme i l'internacionalisme, els drets i les deures, la promoció i l'impuls de l'empresa privada i la lluita contra la pobresa i la discriminació. En síntesi, doncs, el llibre de Blair conté prou elements de reflexió per servir de base a un debat en el si de l'esquerra europea que ell inicia amb aportacions no exentes de polèmica.

EXPOSICIÓ

"Clavé al cor". Exposició organitzada per la Diputació de Barcelona. Carpa Còrsega-Rambla de Catalunya de Barcelona.

"Josep Anselm Clavé (1824-1874). Músic, escriptor, compositor, autor de teatre, empresari i agitador cultural, propagandista. Fundador del moviment coral de Catalunya. Fill de menestrals, cantor de cafè, republicà, socialista utòpic, seguidor de Cabet. Amic i company d'Abdó Terrades, Narcís Monturiol, Ildefons Cerdà, Valentí Almirall... Federalista convençut. Activista, conspirador i revolucionari. Assaltant de la Ciutadella. Membre de la Junta Revolucionària, del Club dels Federalistes. Empresonat, deportat. President de la Diputació de Barcelona, diputat a Corts, delegat del govern republicà. Contradictori. Moralista i radical. Organitzador de concerts per als obrers sense feina i per als voluntaris de la guerra d'Àfrica. Participant dels corrents i moviment que senten les bases del catalanisme polític. Una vida i una època de passió. Té un carrer a cada poble i a cada ciutat de Catalunya". Així resumeix aquesta exposició una de les biografies més intenses de l'època moderna a Catalunya. Molt recomanable.

Gràcies, José Agustín

José Agustín Goytisolo ha mort d'una manera tan absurda i incomprensible que hom ha pensat que es tractava d'un suïcidi. Jo no ho crec. Bàsicament perquè estic segur que per fer-ho ell hagués triat un altre sistema. El cert és que el nostre amic ha caigut al buit i ens ha deixat un buit immens.

Fa molts anys que el conec. Com a Carme Riera, em costa, encara, parlar d'ell en temps passat. José Agustín era un advocat jove i un jove poeta; jo, un estudiant de lletres. D'aleshores ençà han passat molts dies i moltes coses. Moltes les hem viscut junts, sobretot al Taller d'Arquitectura -títol d'un dels seus llibres- on tots dos col·laboràrem bastants anys. Però també en reunions, sopars, viatges, llargues xerrades en moments i circumstàncies diverses. En la llunyana trobada amb el Grup 63 italià, a Canàries en un congrés literari, a València en els encontres dels escriptors mediterranis, en la primera jornada de cultura del PSOE els anys 70 o en el seu pregó a la ciutat de Maó. Recordo ara una llarga passejada per Barcelona amb Pier Paolo Pasolini, de la qual conservo dues magnífiques fotografies. També quan vaig ser a la presó de Lleida la seva presència era constant, a través, llavors, del seu gran amic Manuel Vázquez Montalbán. Les dedicatòries que em va anar escrivint en els seus successius llibres són una petita crònica d'aquesta relació i un testimoni de la seva manera de ser. Els records venen ara desordenats, plens de recança i tristesa.

Juntament amb Costafreda, Barral i Gil de Biedma van constituir l'anomenada Escola Barcelona, dintre de la qual Goytisolo es va caracteritzar pel seu compromís humà i social. En la seva obra també trobem el reflexe de tota la seva vida, familiar, sentimental, política, literària. Seria impossible fer aquí ni tan sols una lleugera menció de cadascun dels seus llibres des d'aquell primer i excepcional *El retorno* (1955), fins el més recent *Las horas quemadas* (1996) o *La novísima vida a Barcelona*. A mi m'agraden especialment *Del tiempo y del olvido* (1977) i un llibre que recull poemes dedicats de la seva mare morta en un

► José Agustín Goytisolo.

bombardeig durant la guerra civil: *Elegías a Julia Gay*. Ha estat també traductor de poesia catalana al castellà com en el cas dels seus amics Joan Oliver Foix i Joan Vinyols. De vegades es simplifica l'estil i l'obra de J.A. Goytisolo només en un dels registres. En realitat és un poeta rebel o incorrecte com digué Vázquez Montalbán en la seva alocució necrològica, però més ric, complex i divers. Hi ha el poeta popular cantat per Ibáñez del "lobito bueno", el poeta compromès i polític que denuncià els poetes franquistes com a "celestiales" sus *Salmos al viento*, hi ha el poeta irònic i sarcàstic de *Sobre les circumstàncies* (1983) i també el poeta elegíac i sentimental que dedica poemes a la seva filla; a la seva esposa o a la seva mare morta. El que sempre ha estat és un poeta d'un llenguatge que no vol ser alambicat, que vol ser el de tots i que ell mateix definí molt bé amb la cita de Quevedo que obra un dels seus poemaris: "...verdades diré en Camisa". Però al costat de la seva profunda vocació poètica, hi ha un home polític que viu apassionadament un llarg compromís

amb la llibertat i les aspiracions a una societat diferent i més justa. No un polític de càrrecs ni un militant típic sinó una persona, de vegades incòmoda, que viu la política amb entusiasme i amb escepticisme, amb independència i amb voluntat de servei. Volia "un mundo al revés". En el poema *Amapola única* (1984), explica a la vegada la seva política i la seva actitud envers la política:

**...Y NO QUISE CALLARME
NI DEJARLOS TRANQUILOS
CON SU FÚNEBRE PAZ
PUES YA MI SITIO
ENFRENTA ENFRENTA CON LOS
COMPAÑEROS
ESTABA EN OTRO LADO
TERRIBLES Y OBSTINADOS**

El José Agustín sempre hi era des de la lluita contra la dictadura (dedicà un bon poema *Algo sucede* a la caputxinada de 1966 en la qual va participar), des de la seva relació amb el PSUC a la seva activa participació i compromís amb el PSC. Ell no va deixar mai d'exercir com a home amb idees i voluntats polítiques. Per tot això, gràcies José Agustín.